

SØKNAD OM PROSJEKTSTØTTE TIL SOLOUTSTILLING PÅ BERGEN KJØTT I MAI 2016: *Mirror Contract* (arbeidstittel)

Utstillingen vil finne sted samtidig som Festspillene i Bergen, men åpner allerede uken før (20. mai 2016). Den vil bli markedsført på sosiale medier, Underskog, lokale kulturkalendere og gjennom Bergen Kjøtt mailinglister og kanaler. Plakater vil bli trykket og distribuert, samt en retrospektiv katalog som setter mine tidligere arbeider i kontekst med den aktuelle utstillingen. Åpning, åpningstid og spesielle visninger gjennomføres i samarbeid med Bergen Kjøtt v/ Annine Birkeland.

Om utstillingen:

Alle mine prosjekter de siste årene har hatt en kontekst- og stedspesifikk sensitivitet som oppstår gjennom intense, lange og skiftende prosesser; detaljer utarbeides underveis i møte med det konkrete lokalet.

Utstillingen vil samle en rekke tråder fra mitt kunstnerskap frem til i dag, og flette disse sammen til noe nytt, komplekst og forhåpentligvis ikke altfor flokete. Grunnidéen er labyrinten. Både gruppeutstillingen [pOTSYd](#) som jeg med-kuraterte i en undergrunnsbunker fra annen verdenskrig med Rasmus Hungnes i 2013 (den ble nominert til Bergensprisen i 2013) og Kurants gruppeutstilling [Nothing will grow together because nothing belongs together](#) på Olavsvern ubåtbase utenfor Tromsø som jeg deltok på, foregikk i labyrintiske lokaler. På Bergen Kjøtt ønsker jeg å konstruere en labyrint – fra scratch.

Labyrinten er stadig forekommende i mytologi, og utgjør et arketypisk symbol på prøvelser, initieringer og metamorfose. Noen kulturelle referansepunkter er: Filmen *Labyrinth* (Jim Henson, 1986), på samme tid både marerittaktig, klaustrofobisk, familievennlig og befriende, *Peristal Singum* i Berlin, omtalt som en «surreal journey of human consciousness "from ass to soul"» og spillet *Pacman*, hvor et hode uten kropp navigerer en pregløs labyrint, spiser piller (selvmedisinering) og flykter fra og kjemper mot sine egne, fargerike spøkelser. Noe av appellen i disse referansene er nettopp det tvetydige - det lystige i kontrast mot det mørke.

Tittleelementet «Mirror Contract» er lånt fra romanen *Forbidden Colours* av Yukio Mishima. Hovedpersonen snakker til seg selv i speilet om konsekvensen av komplottet han har kokt sammen med sin medsammensvorne – om hvordan det blir å leve på en løgn. Alkymistens spirituelle hovedmål er å mestre å transformere seg selv – helst til det bedre.

Den legendariske jazztrommeslageren og komponisten [William Hooker](#) - «the Kingpin of the free jazz world», ifølge The San Francisco Chronicle - har sagt ja til å spille inn en hypnotisk og «rituell» trommesolo som lydspor til utstillingen (sjekk for eksempel <https://www.youtube.com/watch?v=h3plYTI6GMI>). Erfaringene vi gjør i samarbeidet i forbindelse med min soloutstilling, vil bli videreført i samarbeidsutstillingen *KUKLOS – Border 1.7: Meatus*, som jeg organiserer i september på Bergen Kjøtt med Rasmus Hungnes.

Materialet til labyrinten vil være det som ofte ville blitt definert som søppel, en massiv samling gjenstander og skrot jeg har samlet opp gjennom seks år bosatt i Bergen. Mange av mine arbeider har et element av arte povera og *upcycling*.

I arbeidet [Intitled](#) (2012) gikk jeg gjennom en stor ansamling gamle brev og papirer og limte disse sammen til en gigantisk rull. Innholdet var av personlig og privat karakter, og i tillegg fullstendig skjult for betrakteren, som bare var vitne til sluttresultatet – et estetisk objekt med subtile variasjoner i farge og form. Reelt sett var det en transformasjon av ballast fra min fortid. Gjennom seks år bosatt i Bergen har jeg – selv om jeg har fått bukt med en del av de materielle forankringene fra fortiden – anmasset en masse nye gjenstander. I tillegg til en stadig voksende papirbunke på kontoret, har jeg samlet sammen en uhorvelig stor mengde materialer (det mange ville kalt søppel) som fyller opp et lager som jeg betaler en signifikant månedsleie for. Det er noe trist over å betale for å lagre søppel – materialer jeg lenge har hatt ambisjoner om å bruke i kunsten min – som en alkymist har jeg lyst til å transmogrifisere disse patetiske, unyttige materialene til noe monumentalt, rituelt og ekspressivt. Litt slik et fattig gatebarn ser potensiale i bruskkorker og annet skrap hun finner i rennesteinen – det er fort gjort å bli blasert når man kommer fra en relativt privilegert bakgrunn.

Labyrinten vil konstrueres av forskjelligartet materiale, i en *shantytown*-liknende slum-estetikk á la [Discontinue](#), som jeg lagde til gruppeutstillingen *Future Ruins* kuratert av Alison Hugill og Dan Dorcic i Bergen Arkitektskole sin silo i 2013. Tilskueren navigerer klaustrofobiske ganger av forkastet eller forkastbart materiale, en gammel TV med en video her, en passage av sammensmeltet, semi-transparent plast der - à la min «fondage» laget til [Det Ruinrelaterte](#) på Prosjektrom Normanns i 2012 (duo med Victoria Kielland kuratert av Marte Danielsen Jølbo, som ble nominert til Stavangerprisen 2012). Å gå gjennom disse plastkorridorene, gjennomlyst av ymse bilde- og videofragmenter (se for eksempel [Everything Began and Ended](#) (2013), [Agnosia](#) (2012) eller [Whiteout II](#) (2012)), vil være litt som å kravle gjennom et gigantisk pølseskinn, en tarm som fordøyer samfunnets avfall, og skiller ut næringen fra det nytteløse. Gjennom dette pølseaktige skinnets skinner andre deler av rommet gjennom – andre steder i labyrinten er det slett ikke tak,

litt som en hekkelabyrint á la Kubricks *The Shining* (1980). Kanskje kan man skue noe monumentalt som stikker opp over veggene, en skulptur som ruver i midten av rommet.

Alt dette rotet og skrapet ønsker jeg å gjøre meg ferdig med – koke det sammen til en ny rett av ukjente smaker. På Bergen Kjøtt ble det før i tiden kokt pølser – servelatpølse. Muk, som fyller de fleste pølsetarmer, er de delene av slaktet som de færreste har lyst til å konsumere når de ser hva det er laget av, men tilsatt riktig krydder og adekvat mengde salt, fett og sukker, gjør det smaksløker lykkelige. 17. mai og bursdag.

Mitt kunstnerskap til nå er litt som en slik pølse: på overflaten er alt fryd og gammen, glatt og fint. Men under overflaten, for den som har ork til å sette seg inn i hva som egentlig er innholdet, ulmer det et guffent mørke. Til utstillingen på Bergen Kjøtt har jeg lyst til å kvitte meg med ballasten, å bruke opp det akkumulerte materialet, og samtidig reversere malen: I stedet for at den vakre overflaten kamuflerer at innholdet representerer et bekmørkt svartsyn, ønsker jeg denne gangen å legge inn en kjerne av håp i hjertet av labyrinten.

For, som Joseph Campbell sa:

«We have not even to risk the adventure alone for the heroes of all time have gone before us. The labyrinth is thoroughly known ... we have only to follow the thread of the hero path. And where we had thought to find an abomination we shall find a God.

And where we had thought to slay another we shall slay ourselves. Where we had thought to travel outwards we shall come to the center of our own existence. And where we had thought to be alone we shall be with all the world.»

Øvrig:

For kort tid siden ble jeg spurt av David Hall, en kanadisk dokumentarfilmskaper som nylig intervjuet meg i forbindelse med en reportasje om Bergens undergrunnskunst for Vice TV, om jeg ville være interessert i å lage musikkvideo for Mike Patton sitt plateselskap Ipecac Recordings – mer spesifikt [Kaada/Pattons nyeste album Bacteria Cult](#). Det er ikke 100% avklart på nåværende tidspunkt om og når samarbeidet med Ipecac vil skje, men dersom det blir i første halvdel av 2016, vil installasjonen på Kjøtt brukes som eksperimentell scenografi for videoen. Innspillingen vil i så fall foregå under monteringsperioden, og prosessen vil derfor påvirke utstillingens elementer. Det foreligger dessverre ikke noe budsjett for denne videoen hos det anerkjente, men marginale plateselskapet, men det er en unik mulighet til å gjøre en eksperimentell symbiose med fremragende kunstnere i et annet fagfelt.

Blant kommende prosjekter kan nevnes: *KUKLOS, Border 1.7: Meatus*, også på på Bergen Kjøtt, i september 2016. Det blir en symbiotisk samarbeidsutstilling kuratert og koordinert av Rasmus Hungnes og Ellen Ringstad (KUKLOS) i samarbeid med Annine Birkeland og Stig Anderson (Bergen Kjøtt). Andre medvirkende: Josefine Lyche, Eric Wangel, Benedicte Clementsen, Kreuzberg Pavillon, Kjetil Møster og William Hooker.

Økonomi:

Jeg har hatt underskudd i næring hvert år siden jeg ble ferdig på KhiB. Store, ressurskrevende prosjekter er hovedsakelig blitt finansiert av egne midler, dvs min fleksible deltidsjobb - hvor jeg helst jobber minimalt, hvilket vil si: akkurat nok til å holde hodet over vannkanten økonomisk, uten å måtte skrinlegge kunstnerkarrieren. Jeg lager stedsspesifikke installasjoner som vanskelig lar seg flytte på eller selge. Selv om jeg til nå har vært aktiv og alltid har klart å skape egne muligheter utenfor de eksisterende rammene, finnes det samtidig grenser for hvor mye det er mulig å gjennomføre uten nevneverdige inntekter. Jeg ønsker å fortsette å utvikle og produsere kunst av høy faglig kvalitet. Dessverre mottok jeg heller ikke i år noe arbeidsstipend, hvilket gjør situasjonen min enda vanskeligere. Den økonomiske belastningen er naturligvis stor etter et tiårig studieløp med kostbare faste utgifter til studielån, boliglån, forbrukslån (som jeg måtte ta opp for å dekke det reelle private underskuddet av tidligere utstillinger - for det som føres opp som «egeninnsats» på inntektssiden er reelt sett tap av annen arbeidsinntekt på utgiftssiden), atelier, strøm, forsikring osv.

Prosjektene mine er seriøse, gjennomførte og ambisiøse, men jeg er helt avhengig av ekstern finansiering, nå mer enn noensinne! Etter min deltakelse på den mye omtalte gruppeutstillingen *Nothing will grow together because nothing belongs together* høsten 2015 (prosjektet kostet meg ca kr 150.000), er jeg dessverre i en prekær økonomisk situasjon som gjør at jeg sårt trenger støtte til soloutstillingen min.

Med håp om positivt svar!

Ellen Ringstad